

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Mikroregion Litavka, dobrovolný svazek obcí Zdice a Chodouň**, se sídlem Husova 2, Zdice, zastoupený Mgr. Martinem Pujmanem, advokátem se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2019, č. j. 45 Af 37/2017 – 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 10. 2017, č. j. 45078/17/5000-10470-703359, zamítl odvolání žalobce a potvrdil dva platební výměry Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „*správce daně*“), oba ze dne 6. 10. 2016, č. j. 4010776/16/2100-31476-204856 a č. j. 4010775/16/2100-31476-204856. Dle prvního platebního výměru správce daně vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně do Státního fondu životního prostředí ve výši 1 483 883 Kč a druhým byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 25 226 011 Kč.

[2] Porušení rozpočtové kázně se žalobce měl dopustit tím, že při omezení počtu zájemců o veřejnou zakázku losováním porušil zásadu transparentnosti ve smyslu § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 3. 2012 (dále jen

„zákon o veřejných zakázkách“), ve spojení s § 61 odst. 4 téhož zákona. Konkrétně žalobce neumožnil kontrolu elektronického losovacího zařízení zájemci, nevyhověl požadavku zájemce na přecíslování předem přiřazených pořadových čísel zájemců a zamítnutí tohoto požadavku nebylo řádně odůvodněno.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného (jak je vymezeno v odstavci [1] výše) brojil žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 19. 12. 2019, č. j. 45 Af 37/2017 – 79 (dále jen „*napadený rozsudek*“), zamítl jako nedůvodnou. Pro účely řízení o kasační stížnosti jsou významné tyto části odůvodnění napadeného rozsudku.

[4] Krajský soud předně v odůvodnění rozsudku vymezil jádro sporu tak, že jde o posouzení otázky zachování transparentnosti při omezení počtu zájemců o veřejnou zakázku náhodným výběrem. Poté podrobně vysvětlil (odstavce 23 až 34 napadeného rozsudku), proč při posouzení viny žalobce za porušení transparentnosti při zadávání veřejné zakázky vycházel z rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „*ÚOHS*“) a chápal je jako rozhodnutí o předběžné otázce, které bylo závazné jak pro orgány finanční správy (§ 99 odst. 2 daňového řádu), tak i pro samotný soud (§ 52 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“)). Krajský soud tedy nevypořádal většinu žalobních námitek, neboť zpochybňovaly odpovědnost žalobce za toto vytýkané jednání a směřovaly proti rozhodnutí ÚOHS, nikoli proti přezkoumávanému rozhodnutí žalovaného. Ve věci výše uvedeného porušení zásady transparentnosti je relevantní rozhodnutí ÚOHS ze dne 11. 12. 2014, č. j. ÚOHS-S880/2014/VZ-26403/2014/533/LMa, jímž ÚOHS shledal žalobce vinným za správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Rozklad proti tomuto rozhodnutí zamítl předseda ÚOHS rozhodnutím ze dne 7. 10. 2015, č. j. ÚOHS-R451/2014/VZ-32116/2015/332/LKo (tato rozhodnutí dále společně jen „*rozhodnutí ÚOHS*“). Žalobu proti posledně uvedenému rozhodnutí zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2018, č. j. 29 Af 118/2015 – 493 (dále jen „*rozsudek KS z ledna 2018*“). Kasační stížnost žalobce proti uvedenému rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 12. 2020, č. j. 5 As 85/2018 – 110 (ve znění opravného usnesení ze dne 11. 12. 2020, č. j. 5 As 85/2018 – 115).

[5] Krajský soud dále nepřisvědčil žalobní námitce nepřezkoumatelnosti způsobu stanovení výše odvodu (25 % z částky dotace) za porušení rozpočtové kázně. Žalobce se též domáhal aplikace Pokynů ke stanovení finančních oprav, které se použijí pro výdaje spolufinancované ze strukturálních fondů a Fondu soudržnosti v případě nedodržení pravidel pro veřejné zakázky, vydaných Evropskou komisí (Výborem pro koordinaci fondů Evropské unie) pod č. j. COCOF 07/0037/03-CS (dále jen „*pokyny k opravě COCOF*“), a přílohy Rozhodnutí Evropské komise ze dne 19. 12. 2013, C(2013) 9527, nazvané Pokyny ke stanovení finančních oprav, jež mají být provedeny u výdajů financovaných Uníí v rámci sdíleného řízení v případě nedodržení pravidel pro veřejné zakázky (dále jen „*rozhodnutí EK*“). Žalobce z těchto dokumentů dovozoval, že za spáchání vytýkaného jednání mu sice bylo možné uložit odvody ve výši maximálně 25 % z částky dotace, ale zároveň bylo možné tuto opravu snížit na 10 % nebo 5 % podle závažnosti dané nesrovnalosti.

[6] Krajský soud uvedl, že námitka týkající se nepřezkoumatelnosti uloženého odvodu není důvodná. Správce daně vycházel z rozhodnutí o poskytnutí dotace, ze Smlouvy a

pokračování

z přílohy k Pokynu Generálního finančního ředitelství č. GFŘ – D – 27, který reflektuje judikaturu správních soudů ke stanovení výše odvodů za porušení rozpočtové kázně dle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 31. 12. 2012. Podle soudu správce daně užil principu proporcionality, zohlednil všechny „polehčující“ okolnosti na straně žalobce a promítl je do svého rozhodnutí. Tento postup dostatečným způsobem objasnil a uvedl prameny, z nichž při své správní úvaze vycházel. Rovněž zařazení skutkové podstaty provedl správně, neboť použil příslušnou kvalifikaci nesrovnalosti. Naproti tomu bylo vyloučeno uvažovat o mírnějších kategoriích, jelikož v dané věci šlo o porušení zásady transparentnosti, které nelze považovat za formální či administrativní pochybení. Samotný propočet výše odvodů žalobce nerozporoval.

[7] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel spatřuje vadu v řízení před krajským soudem v tom, že soud nenařídil jednání a stěžovateli nedoručil výzvu k vyslovení souhlasu, zda stěžovatel trvá na nařízení jednání podle § 51 s. ř. s. Tvrdí, že souhlas s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání nevyslovil. Teprve dne 30. 12. 2019 (tedy až po vydání napadeného rozsudku – pozn. NSS) stěžovatel zjistil nahlédnutím do spisu, že výzvu dle § 51 s. ř. s. vyhotovil vyšší soudní úředník (dále též „VSÚ“) dne 19. 3. 2018, přičemž se v ní též hovoří o tom, že soud stěžovateli zasílá vyjádření žalovaného k žalobě.

[9] Z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky ve spisu krajského soudu stěžovatel dále zjistil, že mu soud vyjádření žalovaného doručil dne 20. 3. 2018 prostřednictvím datové schránky jeho zástupce (byl jím též zástupce, který zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti). Připouští také, že tohoto dne bylo zástupci stěžovatele vyjádření žalovaného skutečně doručeno. Nicméně v potvrzení o dodání a doručení do datové schránky je v kolonce „Doručování písemností“ (správně „Doručované písemností“ – pozn. NSS) uvedeno, že byla doručena listina č. j. 45 Af 37/2017 – 10 v PDF a vyjádření žalovaného. Výzva soudu ze dne 19. 3. 2018 je však označena č. j. 45 Af 37/2017 – 77 a takto v doručovaných dokumentech nazvána není.

[10] Stěžovatel uvádí, že i kdyby mu výzva soudu byla řádně doručena, nebyla by „právně účinná“, protože nebyla vyhotovena předsedou senátu, jak výslovně požaduje § 51 odst. 1 s. ř. s., ale vyšším soudním úředníkem. K tomu odkazuje na § 11 písm. l) zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o VSÚ“).

[11] K napadenému rozsudku pak poukazuje na to, že krajský soud v něm vycházel z rozhodnutí ÚOHS. Proto je stěžovatel dle svých slov „nucen se opětovně vypořádat“ s odůvodněním rozsudku KS z ledna 2018, jímž krajský soud zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí předsedy ÚOHS o rozkladu (v podrobnostech viz odstavec [4] výše). V části I. (ve více než 90 číslovaných odstavcích) kasační stížnosti tedy reprodukuje svoji argumentaci proti poslední uvedenému rozsudku.

[12] V části II. kasační stížnost stěžovatel polemizuje s napadeným rozsudkem ohledně stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Není mu zřejmé, jak krajský soud

dospěl k závěru, že správce daně při určení výše odvodu uplatnil princip proporcionality a zohlednil všechny polehčující okolnosti. V kasační stížnosti pak doslovně opakuje část žaloby, v níž brojil proti nedostatečnému odůvodnění výše odvodu ve zprávě o daňové kontrole a dovolával se aplikace pokynů COCOF a rozhodnutí EK.

[13] Krajský soud uvedl, že v případě stěžovatele nelze porušení zásady transparentnosti považovat za formální či administrativní pochybení. Stěžovatel k tomu uvádí, že „*mělo být rovněž reflektováno*“, jaké dopady porušení zásady transparentnosti mohly nastat. Něco jiného je například porušení transparentnosti při podání nabídek, jejich otevírání či hodnocení, a něco jiného je porušení zásady transparentnosti při zúžení počtu zájemců, protože nemohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.

[14] Stěžovatel se znovu dovolává aplikace pokynů COCOF a rozhodnutí EK, protože by tam stanovená pravidla měla být pro členské státy výchozí při „*nastavování podmínek*“. Členské státy by pak měly mít vlastní pravidla mírnější, zatímco v případě stěžovatele byla použita pravidla přísnější. Poté opakuje svoji žalobní argumentaci k tomu, jaká ustanovení těchto dokumentů by měla být aplikována. K této otázce stěžovatel uzavírá, že tvrzenou „*nesrovnalost*“ (tj. vytykané porušení zásady transparentnosti – pozn. NSS) lze podle těchto dokumentů podřadit pod rubriku „*nesprávné použití některých méně významných ustanovení*“. Za tento druh nesrovnalosti se doporučuje použít opravu ve výši 2 %, 5 % nebo 10 % hodnoty zakázky podle závažnosti nesrovnalostí a/nebo v opakovaných případech.

[15] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel předkládá časovou osu a rekapitulaci vývoje věci, vyjadřuje se znovu k postupu při zadávání své veřejné zakázky a brojí proti neprovedení důkazů v řízení před ÚOHS (které vyústilo v rozhodnutí ÚOHS, jak jsou definována v odstavci [4] výše).

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl. K namítané vadě řízení před krajským soudem uvádí, že k ní není oprávněn se vyjadřovat, neboť procesní postup je plně v kompetenci krajského soudu. K polemice stěžovatele s rozsudkem KS z ledna 2018 uvádí, že stěžovatel pominul argumentaci krajského soudu v napadeném rozsudku, odkazující na § 52 s. ř. s., podle něhož je vázán rozhodnutím ÚOHS. K výši odvodu za porušení rozpočtové kázně žalovaný uvádí, že byla řádně odůvodněna ve zprávě o daňové kontrole a jeho rozhodnutí. Pokyny COCOF, jichž se stěžovatel dovolává, nejsou pro orgány finanční správy závazné.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou vady řízení před krajským soudem. Pokud by krajský soud rozhodl ve věci samé bez jednání, aniž by žalobci řádně

pokračování

doručil výzvu k vyslovení souhlasu s takovým postupem, jednalo by se o vadu řízení a byl by dán kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 – 59, publ. pod č. 482/2005 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[20] Stěžovatel tvrdí, že mu nebyla doručena výzva soudu, aby se k možnosti nařízení jednání vyjádřil. Jeho tvrzení však není jednoznačné: připouští totiž, že mu (prostřednictvím jeho zástupce) bylo doručeno vyjádření žalovaného, které však bylo přílohou příslušné výzvy. Současně tvrdí, že identifikace výzvy (název příslušného souboru PDF) byla chybná, neboť soubor nebyl označen příslušným číslem jednacím (45 Af 37/2017 – 77), ale názvem „45Af_37_2017_10.pdf“. Stěžovatel však již nevysvětlil, jaký dokument mu byl (vedle vyjádření žalovaného) skutečně doručen. Ve spisu se totiž jiný dokument, než příslušná výzva (k jejímu obsahu viz níže), nenachází.

[21] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu dále ověřil, že na čísle listu 77 je obsažena tato výzva, vyhotovená vyšším soudním úředníkem, obsahující: (a) poučení stěžovatele o možnosti namítnout podjatost dle § 36 odst. 1 s. ř. s.; (b) sdělení, že se mu zasílá vyjádření žalovaného a že může podat repliku ve lhůtě dvou měsíců; a konečně (c) možnost, aby soudu sdělil, zda souhlasí, aby soud rozhodl bez nařízení jednání s tím, že nevyjádří-li do dvou týdnů od doručení svůj nesouhlas, bude mít soud za to, že s tímto postupem souhlasí. Na čísle listu 77a je založeno *Potvrzení o dodání a doručení do datové schránky*, které je označeno správnou spisovou značkou, v rubrice *Identifikace písemností* uvádí správné číslo jednacích výzvy (45 Af 37/2017 – 77) a text „výzva a pouč. žalob. + vyjádření žalov., lh. 20/5, -70-74“. V rubrice *Doručované písemnosti* jsou označeny dva soubory: „45Af_37_2017_10.pdf“ a „TMP624523824744_18_Mikroregion_Litavka_vyjádření_k_žalobě.pdf“. Dle tohoto potvrzení byla výzva (spolu s vyjádřením žalovaného) zástupci stěžovatele doručena dne 20. 3. 2018.

[22] Ze spisu krajského soudu je také patrné, že listiny zasílané soudem prostřednictvím datové schránky byly vždy konvertovány do formátu PDF a označovány spisovou značkou a pořadovým číslem, přiřazovaným nezávisle na čísle listu spisu, vždy však postupně chronologicky. Například usnesení krajského soudu (ze dne 22. 12. 2017, č. j. 45 Af 37/2017 – 55), jímž byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku, bylo též doručeno zástupci stěžovatele prostřednictvím jeho datové schránky s názvem souboru „45Af_37_2017_3.pdf“. Stěžovatel tento poplatek ve stanovené lhůtě zaplatil a žádné problémy s doručováním krajskému soudu nesdělil.

[23] Z výše uvedeného plyne, že krajský soud stěžovateli (jeho zástupci) výzvu k vyjádření řádně doručil a stěžovatel se k ní nevyjádřil. Tvrzení stěžovatele, opřené o pouhý rozpor označení PDF souboru a čísla jednacích výzvy, je zcela nevěrohodné a nepravdivé. Pokud by měl problémy s doručováním do datové schránky, projevil by se jistě již dříve v řízení, např. při doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku či usnesení o přiznání odkladného účinku (ze dne 18. 1. 2018, č. j. 45 Af 37/2017 – 63). Veškeré listiny totiž krajský soud stěžovateli zasílal shodným způsobem – tj. prostřednictvím jeho zástupce do datové schránky.

[24] Věrohodnost stěžovatele je dále oslabena tím, že – zřejmě jsa si vědom slabosti svého tvrzení o nesprávně označeném PDF souboru – nabízí alternativní důvod, proč by výzva měla být nezákonná (jeho slovy „*právně neúčinná*“). Tento důvod spatřuje v tom, že výzvu nepodepsala osobně předsedkyně senátu, ale VSÚ. Stěžovatel se přitom odvolává na § 11 písm. l) zákona o VSÚ. Podle tohoto ustanovení *vyšší soudní úředník v občanském soudním řízení a v soudním řízení správním může, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, provádět veškeré úkony soudu prvního stupně, s výjimkou věcí, kde je úkon zvláštním zákonem výslovně svěřen soudci*.

[25] Tato námitka však stojí na neudržitelném výkladu posledně citovaného ustanovení, podle něhož by byl oním *zvláštním zákonem* opět soudní řád správní, konkrétně jeho § 51, jenž hovoří o výzvě **předsedy senátu**. Stěžovatel má za to, že tím je vyloučeno, aby výzvu vydal VSÚ. Tento výklad je nesprávný. Právě návětí § 11 zákona o VSÚ výslovně zmiňuje soudní řád správní a obecně opravňuje vyšší soudní úředníky, aby prováděli *veškeré úkony soudu prvního stupně* – zjevně míněno veškeré úkony krajského soudu, předvídané právě s. ř. s. jako příslušným procesním kodexem.

[26] Je-li tomu tak, potom § 11 písm. l) zákona o VSÚ hovořící o možné výjimce z pravidel dle *zvláštního zákona* nemůže cílit zpět na soudní řád správní. Šlo by totiž o jakousi tautologii, při níž by zákonodárce „jedním dechem“ svěřil pravomoc činit úkony dle procesního předpisu VSÚ a současně by je této pravomoci ustanovením § 11 písm. l) zákona o VSÚ *de facto* zbavil, neboť by postačovalo, aby procesní předpis hovořil o úkonu *předsedy senátu*, aby tato zákonná delegace pravomoci na VSÚ byla vyprázdněna. Takový výklad vede k absurdním důsledkům (*argumentum ad absurdum*).

[27] Delegace pravomoci soudu (zde předsedkyně senátu) na VSÚ je též v souladu s judikaturou Ústavního soudu, jenž se opakovaně zabýval ústavními aspekty této problematiky. Dospěl přitom k závěru, že (zjednodušeně řečeno) taková delegace není možná, týká-li se nikoli triviálních procesních úkonů, ale vlastní rozhodovací činnosti, která byla soudu Ústavou svěřena. V nálezu ze dne 22. 5. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/10 (dostupném na <https://nalus.usoud.cz>), Ústavní soud konstatoval, že „[v]yšší soudní úředník nesmí vykonávat takové úkony, pro něž jsou nezbytné vlastnosti, které postrádá (osobní nezávislost, osobní předpoklady, odborná úroveň). Z tohoto hlediska je nepřijatelné, aby vyšší soudní úředník meritorně rozhodoval, bez ohledu na formu rozhodnutí.“ Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že předmětná výzva je vskutku, řečeno slovy citovaného nálezu, jen úkonem „*jednoduché či rutinní povahy*“ a jistě nejde o vlastní rozhodovací činnost soudu ve věci samé. Je proto zcela racionální a ústavně konformní, pokud takovou výzvu vydává VSÚ či asistent soudce.

[28] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že (a) krajský soud výzvu k vyjádření ohledně nařízení jednání vydal prostřednictvím VSÚ, který měl pravomoc jednat za předsedkyni senátu dle zákona o VSÚ, (b) tato výzva byla stěžovateli řádně doručena prostřednictvím jeho zástupce; a (c) stěžovatel na výzvu nereagoval, takže krajský soud mohl rozhodnout bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1, věta druhá s. ř. s. Tato kasační námitka není důvodná.

pokračování

[29] Nad rámec nutného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné upozornit zástupce stěžovatele, jenž je advokátem, že podle čl. 17 odst. 2 etického kodexu (usnesení představenstva ČAK č. 1/1997 Věstníku) *advokát nesmí v řízení uvádět údaje, ani navrhnout důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta*. V kontextu výše uvedeného vzniká přinejmenším důvodné podezření, že zástupce v kasační stížnosti uvedl *nepravdivé údaje* o tom, že mu výzva soudu nebyla doručena. Proto na něj soud nyní apeluje, aby se napříště při zastupování klientů před soudem podobných nepravdivých tvrzení vyvaroval a dbal na dodržování pravidel profesní etiky.

[30] V další části kasační stížnosti stěžovatel brojí proti závěrům rozhodnutí ÚOHS a rozsudku KS z ledna 2018. Tato část kasační stížnosti však neobsahuje žádnou polemiku se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku. Uvedené výtky tedy *de facto* směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[31] Konečně poslední kasační námitka se týká části napadeného rozsudku, v níž krajský soud reagoval na žalobní námitky, jejichž podstatou bylo, že rozhodnutí žalovaného, resp. správce daně, o odvodu za porušení rozpočtové kázně je nepřezkoumatelné a že výše odvodu měla být nižší, v souladu s rozhodnutím EK a pokyny COCOF. K tomu stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že mu „*není zřejmé*“, jak krajský soud dospěl k závěru, že správce daně při určení výše odvodu uplatnil princip proporcionality a zohlednil všechny polehčující okolnosti.

[32] Krajský soud se k těmto námitkám obsáhle vyjádřil především v odstavcích 42 až 46 napadeného rozsudku. Poukázal na příslušné pasáže v rozhodnutí žalovaného. Vysvětlil též, z jakých úvah orgány finanční správy při určení výše odvodu vycházely a jakým způsobem je aplikovaly na zjištěný skutkový stav. Stěžovatel s konkrétními úvahami krajského soudu nepolemizuje a omezuje se tedy spíše jen na obecně vyjádřený nesouhlas. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že považuje napadený rozsudek za přezkoumatelný a řádně odpovídající na žalobní námitky. Pokud stěžovatel tvrdí, že mu určitá část napadeného rozsudku „*není zřejmá*“, takové tvrzení je pro zdejší soud obtížně pochopitelné; lze k tomu jen zopakovat, že úvahy krajského soudu jsou plně přezkoumatelné a bylo na stěžovateli, aby se je **konkrétní argumentací** v kasační stížnosti pokusil vyvrátit. To se však nestalo.

[33] Stěžovatel dále uvádí, že „*mělo být rovněž reflektováno*“, jaké dopady porušení zásady transparentnosti mohly nastat; porušení zásady transparentnosti při zúžení počtu zájemců, jehož se dopustil, totiž nemohlo ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. K tomu Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že z citované formulace není zřejmé, vůči kterému orgánu tuto výtku stěžovatel směřuje: zda vůči správci daně, žalovanému či krajskému soudu. I kdyby však tato výtku směřovala vůči krajskému soudu, jednalo by se o nepřipustnou novotu, neboť nemá – ani v hrubých obrysech – předobraz v žalobě. Proto je tato námitka nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[34] V kasační stížnosti stěžovatel též doslovně opakuje část žaloby, v níž brojil proti nedostatečnému odůvodnění výše odvodu ve zprávě o daňové kontrole a dovolával se aplikace pokynů COCOF a rozhodnutí EK. Příslušná část kasační stížnosti tak vůbec

nesměřuje proti napadenému rozhodnutí a ani zde se nejedná o přípustné námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[35] Stěžovatel se znovu domáhá aplikace pokynů COCOF a rozhodnutí EK s tím, že by tam stanovená pravidla měla být pro členské státy výchozí při „*nastavování podmínek*“. Tato argumentace je velmi obecná; Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že v kasační stížnosti (a konec konců i v žalobě) zcela chybí vysvětlení, z jakého ustanovení unijního či českého právního předpisu stěžovatel vyvozuje, že by rozhodnutí EK a pokyny COCOF měly na věc vůbec dopadat. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, který uvedl, že „*[r]ozhodnutí EK představuje metodiku právě pro poskytovatele dotací, jak nastavit klasifikaci pochybení a rozpětí sankčních opatření (opravy, odvody) za porušení podmínek rozhodnutí či smlouvy o poskytnutí dotace. Žalobce však netvrdí a neprokazuje, že by v dané věci rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo v rozporu s Rozhodnutím EK, proto se soud vzájemnou slučitelností těchto dokumentů nezabýval. Podstatné je, že finanční úřad nebyl povinen při svém rozhodování o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně přímo aplikovat toto rozhodnutí, odkazovat na něj apod.*“ Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

[36] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[37] O náhradě nákladů tohoto řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného - nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu